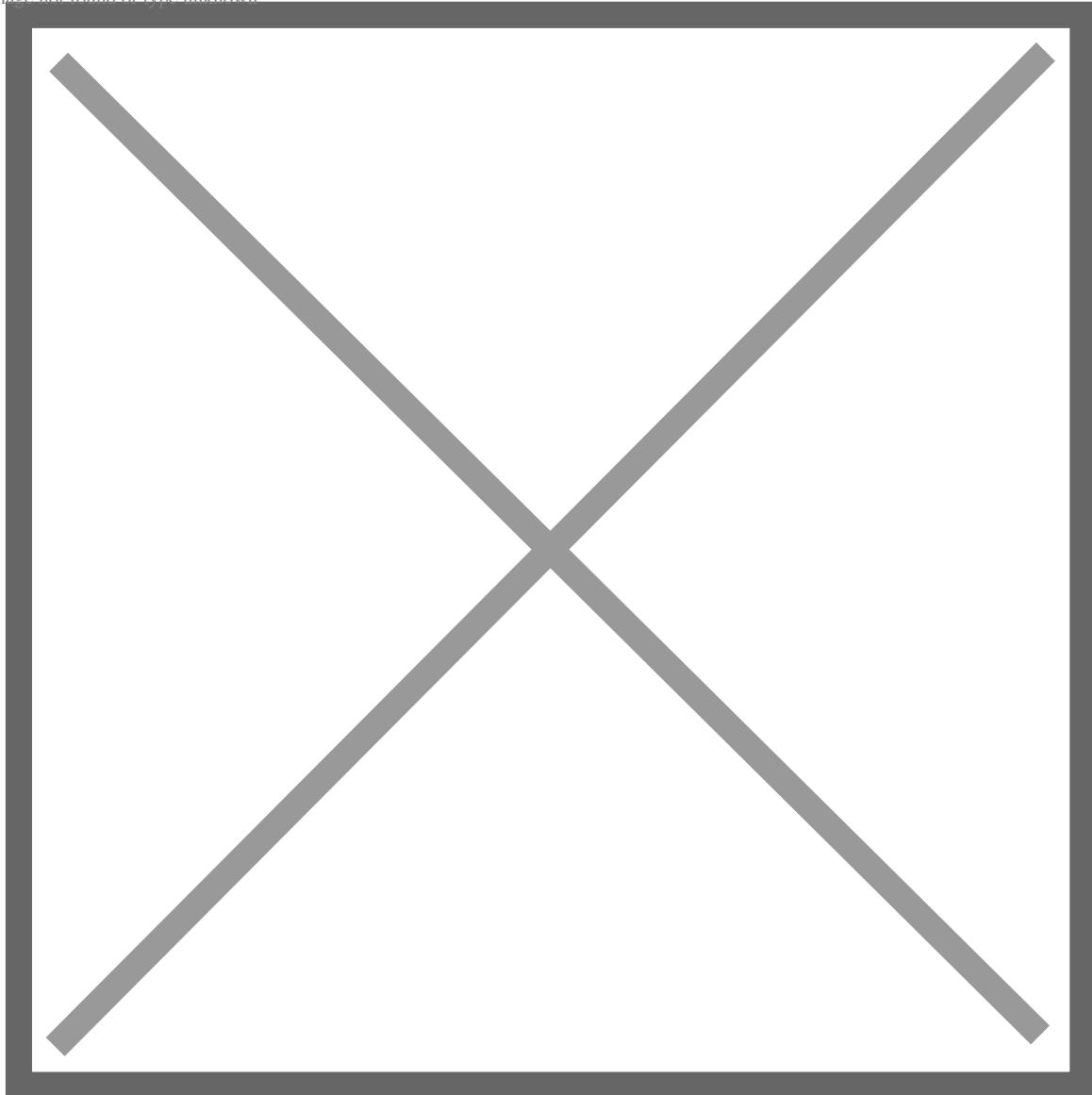

Μέλη της Εκκλησίας (Χρήστος Καραδήμος, Θεολόγος - Εκπαιδευτικός, Συγγραφέας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Σκοπός και έργο της Εκκλησίας είναι «ο καταρτισμός των αγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού» (Εφεσ. 4, 12). Η Εκκλησία, όπως λέει ένας ξένος σοφός, είναι «η πλούσια θεία χάρις, που εργάζεται μέσα στην ιστορία. Είναι το μυστήριον της ενότητος, όπου ελκύει ο Θεός την Κτίσι με την μεσολάβησι του Χριστού. Είναι η οικογένεια των παιδιών του Θεού. Η αρχή του νέου Ισραήλ... Η Εκκλησία είναι η γεμάτη μυστήριο Καινή Κτίσις. Είναι μητέρα, που όλο και γεννά ουράνια ζωή... Η Εκκλησία είναι το έθνος το άγιον. Είναι η οικογένεια των παιδιών του Θεού, που είναι συναγμένα γύρω-γύρω απ' τον Πρωτότοκο» [1].

1. Η ενότητα των μελών του μυστικού «σώματος του Χριστού»

Βεβαίως, τα μέλη της Εκκλησίας είναι διάφορα. «Έχει γάρ ο οίκος του Θεού, ήτις εστίν Εκκλησία Θεού ζώντος, θηρευτάς, οδοιπόρους, αρχιτέκτονας, οικοδόμους, γεωργούς, ποιμένας, αθλητάς, στρατιώτας. Έκαστος γάρ ημών των μαθητευομένων τω λόγω μιάς τινος πράξεως εστιν υπηρέτης, των κατά το Ευαγγέλιον διατεταγμένων ημίν. Εν γάρ τη μεγάλη οικία, τη Εκκλησία ταύτη, ου μόνο σκεύη εστί παντοδαπά, χρυσά και αργυρά και ξύλινα και οστράκινα, αλλά και τέχναι παντοίαι [2]. Αλλά πάντα τα μέλη αυτά συναποτελούν μια μυστική οργανική ενότητα, διαμορφούμενη με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος: «Καθάπερ γαρ το σώμα εν εστι και μέλη ἔχει πολλά, πάντα δε τα μέλη του σώματος του ενός, πολλά ὄντα, ἐν εστι σώμα, ούτω και ο Χριστός· και γαρ εν ενὶ Πνεύματι ημείς πάντες εἰς εν σώμα εβαπτίσθημεν, είτε Ιουδαίοι είτε Ἑλληνες, είτε δούλοι είτε ελεύθεροι, και πάντες εἰς εν Πνεύμα εποτίσθημεν» (Α΄ Κορ. 12, 12-13). Οι

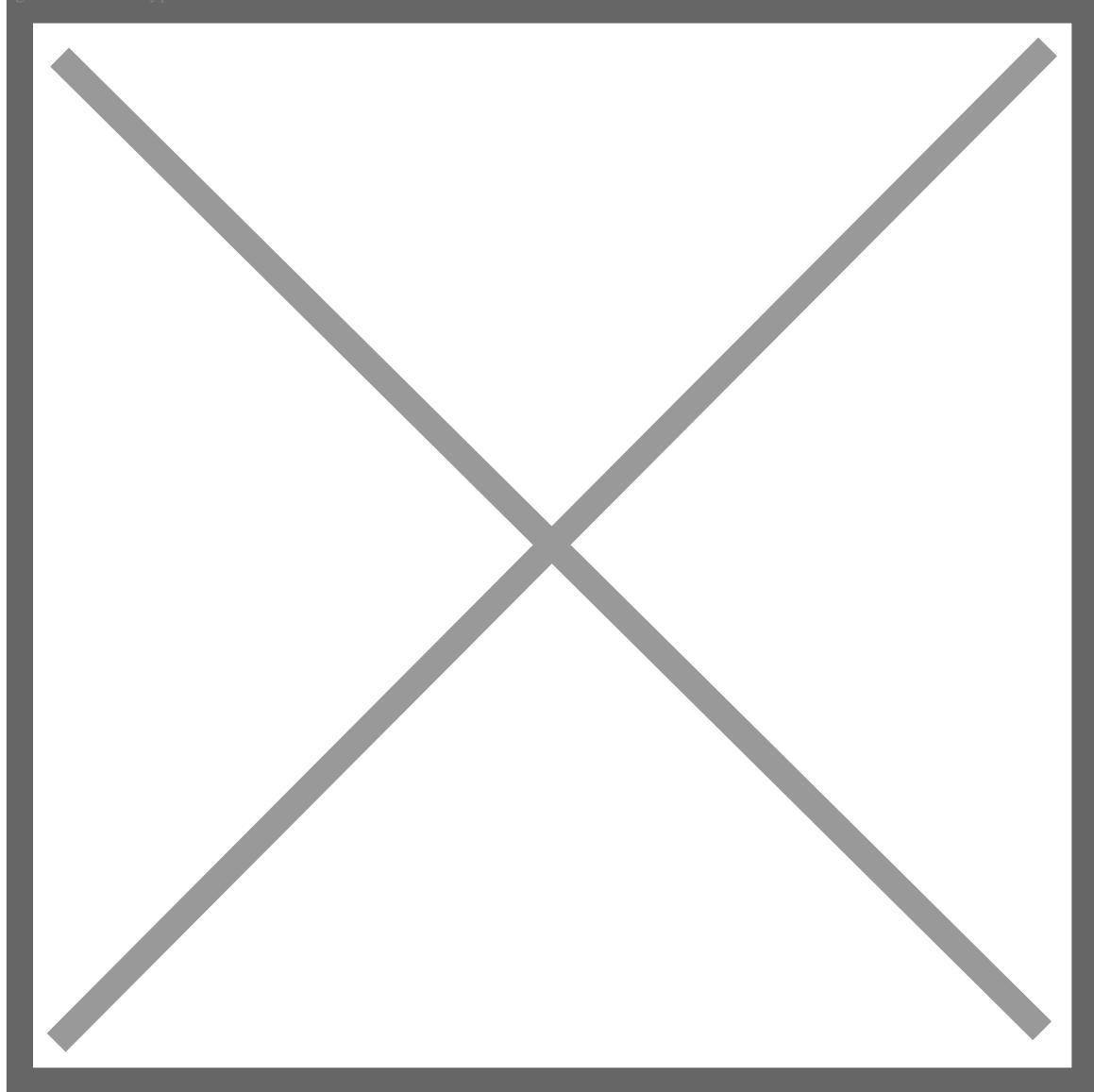
χριστιανοί στην Εκκλησία γίνονται «σύμφυτοι» των Χριστώ (Ρωμ., 6, 5).

Τα μέλη λοιπόν της Εκκλησίας αποτελούν μία θαυμάσια ενότητα, της οποίας έκφραση είναι η αγάπη. Στην Εκκλησία χαλκεύονται και σφυρηλατούνται οι άγιοι και ιεροί δεσμοί, οι οποίοι συνδέουν τους χριστιανούς προς δημιουργία αληθινής κοινωνίας αγίων. Υπέροχες πτυχές της αγάπης αυτής, η οποία πρέπει να συνδέει τα μέλη της Εκκλησίας μεταξύ τους, παρουσιάζει ο απόστολος Παύλος προς τους Κορινθίους, αφού τονίζει ότι είναι μέλη του ίδιου σώματος. «Διαιρέσεις δε χαρισμάτων εισί, το δε αυτό Πνεύμα· και διαιρέσεις διακονιών εισι, και ο αυτός Κύριος· και διαιρέσεις ενεργημάτων εισίν, ο δε αυτός εστι Θεός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσιν... Πάντα δε ταύτα ενεργεί το έν και το αυτό Πνεύμα, διαιρούν ιδία εκάστω καθώς βούλεται» (Α' Κορ. 12, 4-6, 11). Το Άγιο Πνεύμα, λοπόν, είναι η μία δύναμη, η οποία κάνει πράξη όλα αυτά. Μία μορφή φανερώνεται σε όλα, ο Χριστός. Μία ενότητα δημιουργείται μέσω όλων αυτών, η Εκκλησία. Και ο απόστολος παρουσιάζει την εικόνα των μελών του σώματος και δείχνει πως αυτά εξαρτώνται μεταξύ τους. Ούτε το πόδι, ούτε το χέρι δύνανται να ζήσουν από μόνα τους, αλλά έχουν εξάρτηση από το σύνολο, ζουν απ' αυτό και υπηρετούν το ένα το άλλο. Επομένως, αν κάποιο χάρισμα πρέπει να είναι ανώτερο των άλλων, αυτό είναι η αγάπη.

Αυτή, όμως, δεν είναι μια ξεχωριστή ενέργεια, δίπλα στις άλλες, αλλά είναι η προθυμία, που έχει ο καθένας να μείνει ενωμένος με το θεοκίνητο σύνολο και να είναι για τον άλλον το παν. Έτσι, στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της πρώτης προς Κορινθίους επιστολής υψώνεται η μελωδία του ύμνου της αγάπης. Απ' αυτή την άποψη, η αγάπη είναι η έκφραση της ενότητας της Εκκλησίας. Δεν είναι ένα αίσθημα του ενός ατόμου για ένα άλλο, αλλά η ενωτική δύναμη της θεόρατης ζωής, που διαποτίζει τα πάντα. Αυτή τη σημασία έχει η αγάπη της Εκκλησίας και να την μεταδίδουμε παραπέρα: «Ενδύσασθε ουν, ως εκλεκτοί του Θεού άγιοι και ηγαπημένοι, σπλάγχνα οικτιρμού, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν, ανεχόμενοι αλλήλων και χαριζόμενοι εαυτοίς εάν τις προς τινα έχη μοιμφήν· καθώς και ο Χριστός εχαρίσατο υμίν, ούτω και υμείς· επί πάσι δε τούτοις την αγάπην, ήτις εστί σύνδεσμος της τελειότητος. Και η ειρήνη του Θεού βραβευέτω εν ταις καρδίαις υμών, εις ην και εκλήθητε εν ενί σώματι...»(Κολ. 3, 12-15). Η ενότητα και αλληλεγγύη των μελών της Εκκλησίας «δεικνύεται πρώτον μεν ως συμπάθεια προς τα πάσχοντα και ασθενούντα μέλη, καθ' ήν οι δυνατοί βαστάζουσι μεν τα ασθενήματα των αδυνάτων και δεν αρέσκουσιν εαυτοίς, πενθούσι δε επι ταις βαρείαις πτώσεσιν αυτών και παιδαγωγούσιν εν πραότητι προσλαμβάνοντες τούτους, δουλεύοντες αλλήλοις δια της αγάπης και τοις ασθενέσιν ως ασθενοίς γινόμενοι (Ρωμ. 14,1· Β' Κορ. 12,21· Γαλ. 6,1) [3]. «Δεύτερον δε η αλληλεγγύη δεικνύεται εν τη χρησιμοποιήσει των χαρισμάτων

προς υπηρεσίαν των άλλων και κοινήν της Εκκλησίας οικοδομήν, εις τρόπον ώστε «ει τις πλέον ἔχει ο δείνα εν τω χαρίσματι», επειδή «έκαστος προς οικοδομήν» οφείλει να συντελή, « ο πόνος αυτώ πλείων εστί» [4]. Το πλεονάζον χάρισμα πλεονάζοντας επιβάλλει και τους υπέρ άλλων κόπους» [5] .

Image not found or type unknown

Έπειτα, η μεταξύ των μελών της Εκκλησίας ενότητα και αλληλεγγύη εκδηλώνεται δια της υπέρ αλλήλων προσευχής αυτών. Χαρακτηριστικώς πάλι ο Παύλος «ου μόνον αυτός αναπέμπει δεήσεις και προσευχάς υπέρ των προς οὓς γράφει τας επιστολάς του πιστών, αλλά και εξαιτείται συχνάκις υπέρ εαυτού και τας προσευχάς εκείνων, συνιστά δε εις αυτούς να εύχωνται και υπέρ πάντων των αγίων». Ιδία δε η εν Ρωμ. 1ε', 30 φράσις του θείου Αποστόλου «παρακαλώ συναγωνίσασθαί μοι εν ταις προσευχαίς υπέρ εμού προς τον Θεόν» δηλοί, οποίαν σημασίαν έδιδεν εις τας υπέρ εαυτού προσευχάς των άλλων κα ιοποίαν ισχύν απέδιδεν εις αυτάς. Εις την ισχύν δε ταύτην αποβλέπων και ο θείος Ιάκωβος

συνιστά εις τους χριστιανούς, ίνα «εύχονται υπέρ αλλήλων, όπως ιαθώσιν», επειδή «πολύ ισχύει δέησις ενεργουμένη» [6].

Παρομοίως, έκφανση της ενότητας των μελών της στρατευομένης επί γης Εκκλησίας προς τα μέλη της εν ουρανοίς θριαμβεύουσας είναι το ότι οι μεν Άγιοι δέονται στον ουρανό και πρεσβεύουν προς τον Θεό υπέρ των ζώντων αδερφών τους, αυτοί δε αιτούνται τις δεήσεις και τις πρεσβείες εκείνων προς τον πανάγαθο και πανοικτίρμονα Θεό και τιμούν αυτούς μέσω αφιερώσεως ναών και τελέσεως εορτών και πανηγύρεων, τις οποίες, όπως λέει ο Μέγας Βασίλειος, «επί το σεμνότερον δι' έτους άγειν επί τοις μάρτυσιν ἔθος εστίν ημῶν τη Εκκλησία» [7].

2. Ο εξαγιασμός των μελών της Εκκλησίας δια της συμμετοχής στον μυστικό βίο του Χριστού

Η αλήθεια ότι ως μέλη της Εκκλησίας είμαστε μέλη του μυστικού σώματος του Χριστού δεν επιβάλλει μόνο σε μας την αγάπη, ως έκφραση της πνευματικής μας ενότητας, αλλά επιβάλλει και το καθήκον του αγιασμού διά της ολοένα και μεγαλύτερης συμμετοχής μας στον μυστικό βίο του Χριστού.

Η Εκκλησία δεν πρέπει να είναι για μας ψιλή «ιδέα», αλλά ζωντανή πραγματικότητα, η πραγματικότητα την οποία αποτελούν τα μέλη της Εκκλησίας, οι πιστοί. Βέβαια, υπάρχει μια τεράστια διαφορά, ότι η κεφαλή είναι η τελειότητα, η αναμαρτησία, η απόλυτη αγιότητα, ενώ το σώμα είναι άνθρωποι με τα «ανθρώπινα», με την αμαρτία. Αλλά ακριβώς αυτή η διαφορά δίνει στον Χριστιανισμό το όλο του νόημα. Διότι ο Χριστιανισμός προϋποθέτει τη διαφορά αυτή και στηρίζεται επί του αγιασμού, ο οποίος μεταδίδεται από την κεφαλή μέσω της Εκκλησίας στο σώμα, επί της σωτηρίας, την οποία ο απολύτως άγιος Αρχηγός της Εκκλησίας παρέχει στα αμαρτωλά, αλλά και όμως σε ενότητα με αυτόν μέλη, τα οποία Τον επικαλούνται. «Ἐν σώμα είναι η Εκκλησία. Από της Κεφαλής, από του Κυρίου, του Λόγου, όστις «σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν» μέχρι των πιστών, όλων των πιστών· των υπερόχων εκείνων αναστημάτων, όπως ο απόστολος Παύλος, αλλά και του αμαρτωλού, ο οποίος τύπτει το στήθος του λέγων: «ο Θεός ιλάσθητί μοι τα αμαρτωλώ». Μέχρι του ναυαγίου εκείνου της ζωής, το οποίο έρχεται εις τον λιμένα δια να σωθή... Δεν έχει ιδανικούς ανθρώπους ως μέλη της η Εκκλησία. Είχε κα ιέχει ανθρώπους με πνεύμα, αλλά και με σάρκα, με υγιά την πίστιν, αλλά και με οργανισμός, ο οποίος έχει νοσήματα. Νοσοκομείον είναι η Εκκησία, θεραπευτήριον, το οποίον ως προορισμόν του έχει να δέχεται τον άρρωστο... Η σωτηρία δεν προϋποθέτει αναμαρτησίαν, αλλ' ακριβώς την αμαρτωλότητα!» [8].

Και πώς μεταδίδεται ο αγιασμός στα μέλη της Εκκλησίας; Μεταδίδεται προ

πάντων δια των Μυστηρίων της Εκκλησίας, τα οποία είναι θεοσύστατες τελετές, οι οποίες μεταδίδουν μυστηριωδώς την αόρατη θεία χάρη δι' αισθητών σημείων.

Όλοι, λοιπόν, οι χριστιανοί, ως μέλη της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας οφείλουμε ν' αποτελούμε υγιές κομμάτι του σώματος του Χριστού και παράλληλα, με αγάπη και ταπεινοφροσύνη, να πορευόμαστε στη ζωή μας ζητώντας από τον Θεό τη δική του αγάπη και έλεος.

Παραπομπές:

- 1. R. Guardini, *O Κύριος*, μτφρ. Ιερ. Κοτσώνη, τόμ. Β', 1955, σελ. 58-59.**
- 2. Migne Ε.Π. τόμ. 31, στ. 205. Ιω. Καρμίρη, «Εκ της Εκκλησιολογίας του Μεγ. Βασιλείου», *Εκκλησία*, έτος 1958, σελ. 213.**
- 3. Παν. Τρεμπέλα, *Δογματική της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, τομ. 2, Αθήναι 1959, σελ. 412.**
- 4. Χρυσοστόμου, «Ομιλίαν εις την προς Εφεσίους» 11, § 1-2, *Migne Ε.Π.* τόμ. 62, στ. 81-82.**
- 5. Π. Τρεμπέλα, *Δογματική της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, τομ. 2, Αθήναι 1959, σελ. 412.**
- 6. Π. Τρεμπέλα, ό.π. σελ. 413, όπου γίνεται παραπομπή στα εξής χωρία: Ρωμ. α', 9· ιε', 30. Β'Κορ. α', 11. Φιλιπ. α', 19. Φιλήμ. 22, Κολ. δ', 3. Β'Θεσσ. γ', 1. Εφεσ. ξ', 18. Ιακ. ε'16.**
- 7. Μ. Βασιλείου, Επιστολή 176 «Αμφιλοχίω επισκόπω Ικονίου», *Migne Ε.Π.* τόμ. 32, στ. 653.**
- 8. Β. Πλουμίδη, *Εισαγωγή εις τον Χριστιανισμόν*, Αθήναι 1958, σσ. 182-186.**